

Boekverslag Engels The kite runner door Khaled Hosseini

Boekverslag door een scholier

4e klas havo/vwo

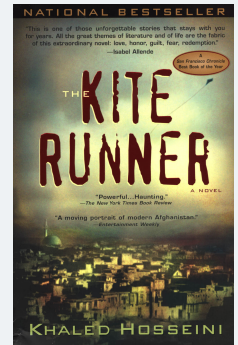
1831 woorden

11 jaar geleden

5

21 keer beoordeeld

Auteur	Khaled Hosseini
Genre	Psychologische roman
Eerste uitgave	2003
Vak	Engels

Over de titel

Vliegers zijn een belangrijk deel in dit boek en in Afghanistan zo spelen ze dus ook in dit boek een erg belangrijk deel. Er zijn wedstrijden waarbij het de bedoeling is dat je de vlieger van de tegenpartij neerhaalt en de grootste triomf is dan dat je de neergevallen vlieger als trofee weet te veroveren. Daarmee verwerf je veel aanzien. Dat wordt een run op de gewenste vlieger. Het arme vriendje Hassan is een kei in het veroveren van neergestorte vliegers. Ook in de belangrijkste wedstrijd weet hij de blauwe vlieger van de grootste opponent voor zijn rijke vriendje te veroveren, maar dat komt hem wel duur te staan. Het is het belangrijkste moment in het leven van Amir die namelijk zijn vriend verraad door, niet

Over de auteur

Khaled Hosseini is geboren en getogen in Kabul, als zoon van een diplomaat wiens gezin in 1980 na de Russische inval naar de Verenigde Staten emigreerde. Hij werkt als arts in het noorden van Californië. Hosseini publiceerde diverse korte verhalen, die werden genomineerd voor de Pushcart Prize.

“De vliegeraar van Kabul,” zijn debuutroman, betekende meteen zijn internationale doorbraak. De vertaalrechten werden in veertien landen verkocht; filmrechten werden verkocht aan Dream Works en Wonderland Films. De vliegeraar van Kabul (2003).

Over het genre

Prozagenre:

Roman: een roman is een verhaalvorm waarbij de belevenissen van doorgangsfictieve personen beschreven worden.

Moderne roman:

In de moderne roman draait het allemaal om het personage. De gebeurtenissen zijn slechts een middel om de personages te beschrijven. Dit is een psychologische roman (diepgaande beschrijving van personage)

Samenvatting

Het verhaal begint in Afghanistan, bij een groot huis, waarin een 12-jarig jongetje, en zijn vader woonden.

Amir en Baba, 2 Pashtuns (Een hogere 'kaste' in het Afghaanse volk). Op het erf leefden hun 2 slaven/dienaren, 2 Hazara's, Ali, en 'zijn' zoontje Hassan, die ook 12 jaar was.

Hassan en Amir waren de beste vrienden, onafscheidelijk, tot grote ergernis van veel mensen in het dorp. Die vonden dat de Pashtuns en Hazara's gescheiden moesten blijven, en niet zo met elkaar om mochten gaan.

Baba, de vader van Amir, had weinig aandacht voor hem, en dat terwijl Amir dat juist zo graag wilde. Als ze eens wat samen gingen doen, wilde Baba altijd Hassan meenemen, maar Amir wilde ook wel eens alleen met zijn vader zijn, daarom verzong hij allemaal dingen om de aandacht van zijn vader te krijgen, waardoor zijn vader trots op hem zou worden.

Daarom wilde hij meedoen aan een vliegerwedstrijd, wat vaker voorkomt in Afghanistan. Dan komen de kinderen van ver weg allemaal naar 1 plek samen met hun vliegers. Ze proberen elkaar de vliegers van hun lijnen af te snijden, en de laatste die overblijft wint. Maar niet alleen de vliegeraars hadden wat te doen, er waren ook nog de zogenaamde 'vliegerrenners', die achter de afgesneden vliegers aanrenden, om ze te halen als trofee.

Uiteindelijk won Amir de vliegerwedstrijd, en Hassan, die behalve een lieve vriend, ook een goede vliegerrenner was, rende achter de laatste vlieger aan, en ving hem. Amir wilde achter hem aanrennen, maar halverwege een donkere steeg stopte hij, omdat hij daar Assef en zijn vrienden zag. Assef was een jongen van hun leeftijd, die heel erg tegen de vriendschap tussen Hassan en Amir was. Hij droeg altijd een boksring, en was heel agressief. In een hoekje waar Assef tegenover stond, zag hij Hassan staan, met de vlieger. Assef wilde dat Hassan de vlieger gaf, maar toen hij dat niet deed, begon Assef Hassan te slaan, schoppen, en even later verkrachte Assef Hassan.

Amir had bij dat alles alleen maar kunnen staan kijken om een hoekje, en had niets gedaan.

Dat was een groot keerpunt in het verhaal. Met de vriendschap tussen Amir en Hassan ging het steeds slechter, tot Amir een gemene truc uithaalde om Hassan en Ali weg te jagen van hun terrein.

Een aantal jaar later begon de oorlog in Afghanistan, en vluchtten Baba en Amir naar Amerika. Het was een lange reis, en toen ze aangekomen waren, kon Baba zijn plek niet echt vinden, en werd hij erg ongelukkig

Amir vond echter wel geluk in Amerika, want hij ontmoette er een leuke vrouw, Soraya. Het duurde niet lang voordat ze gingen trouwen, en de bruiloftsceremonie werd zelfs verkort, vanwege de ziekte van Baba. Baba had namelijk kanker gekregen, en had niet lang meer te leven na de bruiloft van Amir en Soraya. Hij overleed dan ook snel.

De relatie tussen Amir en Soraya was goed, maar er was een groot probleem: Soraya kon geen kinderen krijgen, wat ze ook probeerden.

In 2001 kreeg Amir een telefoontje van Rahim Kahn, een oude vriend van Baba uit Afghanistan. Hij is erg ziek, en Amir wil naar hem toe, terug naar het Midden-Oosten, waar hij geboren was.

Daar hoorde hij van Rahim Kahn dat Hassan en zijn vrouw een zoontje hadden gekregen, Sohrab, maar dat ze zelf allebei neergeschoten waren. Nadat Amir dat gehoord had, ging hij naar het weeshuis waar Sohrab zou moeten zitten. Daar kreeg hij te horen, dat Sohrab met een Talib mee was gegaan, naar een gebouw ergens anders.

Daar aangekomen, herkende hij de Talib die Sohrab meegenomen had, het was Assef, de jongen die Hassan vroeger geslagen en verkracht had. Assef wilde, dat Amir eerst met hem zou vechten, als een soort revanche voor vroeger. Degene die het gevecht won, zou Sohrab mogen meenemen. Op het moment dat

Amir eigenlijk verslagen zou worden, hielp Sohrab hem, door met een katapult te schieten, iets waar Hassan, zijn vader ook zo goed in was.

Sohrab zou dus uit Pakistan mee naar Amerika komen. Maar dat bleek toch niet zo makkelijk als het eerst leek, want Amir mocht Sohrab niet adopteren, aangezien er geen overlijdensakte van zijn ouders was. Omdat Sohrab weer terug zou moeten naar het weeshuis, wilde hij zelfmoord plegen. Toen Amir hem wilde vertellen dat hij uiteindelijk tóch mee kon naar Amerika, vond hij Sohrab, bijna dood in de badkamer. Gelukkig kwam, na een tijdje, alles weer goed, en konden Amir en Sohrab terug naar Soraya in Amerika, waar ze, na een wat lastig begin, uiteindelijk toch wel een gezinnetje vormden.

Tijd en volgorde

De tijd is vrij goed uit de vertelling te halen. Het verhaal wordt opgeschreven in maart 2002. enkele dagen na de laatste ervaring met de vlieger. Een belangrijk deel van de roman speelt in het halve jaar daarvoor (juni 2001) en het verhaal van de jeugd van Amir wordt verteld van ongeveer 1974 tot aan zijn vlucht naar Amerika. Het verhaal gaat daar van 1990-1996 verder. Dan komt er een hiaat in de vertelling tot 2001.

Plaats en ruimte

De plaats van de roman is enerzijds Kabul, de hoofdstad van Afghanistan, waar Amir als het rijke zoontje opgroeit tot de val van de koning en de komst van de Russen. Hij vlucht via Pakistan naar Amerika waar hij in de vrije wereld terechtkomt. Die vrijheid komt weer heel goed tot uitdrukking, wanneer hij in 2001 weer naar Afghanistan teruggaat om iets goed te maken. Daar zijn inmiddels de Talibanstrijders aan de macht die een streng regime er op na houden. De roman eindigt tenslotte in Amerika, waar ook de schrijver Hosseini zelfs sinds 1980 (zijn eigen vlucht uit Afghanistan) woont.

Geloofwaardigheid van het verhaal

Ik vind het verhaal erg geloofwaardig want waar het afspeelt en hoe het afspeelt is allemaal heel er dicht bij het realistische Afghanistan. Ook vind ik dat het goed wordt verteld en leuk is opgebouwd.

Thematiek en motto

Het verhaal bevat eigenlijk alle grote thema's van de literatuur: liefde, eer, schuld, verlossing, haat, jaloezie enz. Ik denk dat de schrijver ons wil laten zien, hoe het Afghanistan eruit zag voor de oorlog, hoe dat de mensen er toen met elkaar omgingen. Hij laat zien dat er gewoon hele normale en aardige mensen woonden, die niet de hele dag ruzie maakten, maar gewoon met elkaar omgingen. Kinderen konden nog veilig op straat spelen, vrouwen en meisjes hadden ook dingen te doen, zij mochten naar school, gewoon bijna overal verschijnen enz. Het motto vind ik persoonlijk prachtig: 'Een uitstekende roman. Breed verhalend, gedetailleerd, meeslepend. Met veel wendingen en drama's in de plot. Als lezer hoef je niet veel meer te doen dan je te laten bekoren.

Taalgebruik

Het taalgebruik in het boek is wel oké er staan sommige woorden in die ik niet kende maar die heb ik opgezocht in het woordenboek. Maar voor de rest is het een goed boek om te lezen.

Aan wie is het boek opgedragen?

Het boek wordt opgedragen aan " Haris en Farah

Vertelsituatie / Perspectief

Het verhaal wordt verteld door de ik-verteller Amir die als een achteraf verteller op ongeveer 38-jarige leeftijd (in 2001) het relaas van zijn jeugd en zijn vlucht naar Amerika vertelt. Dat verhaal wordt derhalve in de o.v.t. verteld. In 2001 gaat Amir terug naar Afghanistan. Daar ontmoet hij weer mensen uit zijn

verleden. Aan het einde keert de ik-verteller weer terug naar Amerika waar hij in maart 2002 met zijn geadopteerde zoon opnieuw gaat vliegeren. We bekijken dus het gehele verhaal door de ogen van Amir.

Verhaalopbouw

Het is redelijk chronologisch. Het begint met een stukje uit 2001, en iets daarna begint het verhaal van voor af aan. Het stukje op het begin lijkt wel een soort pagina uit een dagboek. Het verhaal is eerst gebeurd en daarna opgeschreven, zo komt het over. Daardoor lijkt het dus een soort kruising tussen een dagboek en een verteld verhaal. Alles is tot in de details uitgeschreven, dat is trouwens iets dat het voor mij prettig leesbaar maakt.

Mijn mening

Ik vond het een beetje waardeloos boek het ging nergens over en toch ook wel weer ergens over, daarentegen vond ik de film achteraf wel heel mooi je moet even door het dooie punt heen en dan is de film ook heel mooi. Maar zoals ik al dacht zijn mijn verwachtingen ; en ik ben niet aan het denken gekomen, ik vind de opbouw van het verhaal wel goed en het is ook fijn dat het chronologische volgorde wordt verteld.

Verwerkingsopdrachten

Ik vond de film beter omdat je daar een andere verhaal lijn hebt en de namen zijn iets anders in de film dan in het boek, ook is het minder realistisch in het boek dan in de film, komt misschien ook wel omdat je in de film naar echte beelden kijkt en in het boek je, je er zelf iets bij voor moet stellen. Ik heb eerst de film gekeken dus ik had telkens de beelden van de film in mijn hoofd en niet die ik zelf in mijn gedachten had gemaakt. Toch vind ik de film beter als het boek, en het boek zelfs een beetje waardeloos.